

UZASADNIENIE

Zaskarżonym postanowieniem z dnia 29 października 2018r. Sąd Rejonowy dla Łodzi- Widzewa w Łodzi w sprawie o zmianę postanowienia o stwierdzeniu nabycia spadku po B. G. (1), wydanego przez Sąd Rejonowy dla Łodzi – Widzewa w Łodzi w dniu 1 grudnia 2015 roku, sygn. akt II Ns 308/15: (1) oddalił wniosek; (2) ustalił, iż każdy z uczestników ponosi koszty sądowe związane ze swoim udziałem w sprawie; (3) oddalił wniosek wnioskodawczyni o zasądzenie od uczestnika kosztów postępowania w sprawie.

Sąd Rejonowy oparł swoje rozstrzygnięcie na ustaleniach, że wnioskodawczyni i uczestnik są dziećmi zmarłej w dniu 4 listopada 2014 roku w Z., B. G. (2) z domu K.. W dniu 13 grudnia 2012 roku B. G. (1) darowała swój udział wynoszący 4/6 części w spółdzielczym własnościowym prawie do lokalu położonego w Ł. przy ulicy (...), wraz z wkładem budowlanym na rzecz L. G..

W dniu 19 lipca 1991 roku B. G. (1) sporządziła testament notarialny, którym do całego spadku powołała swoją córkę L. G.. Niniejszy testament został otwarty i ogłoszony w dniu 25 czerwca 2018 roku przez Sąd Rejonowy dla Łodzi – Widzewa w Łodzi w sprawie o sygnaturze II Ns 147/18.

W dniu 4 lutego 2015 roku Z. G. wszczął przed tutejszym Sądem postępowanie w przedmiocie stwierdzenia nabycia spadku po zmarłej B. G. (1), wskazując we wniosku, że zmarła nie pozostawiła testamentu. Uczestnikiem tegoż postępowania była wnioskodawczyni – L. G.. L. G. otrzymała odpis wniosku w niniejszej sprawie, była zawiadomiona o terminie rozprawy w dniu 26 listopada 2015 roku, na którą się nie stawiła. Zapewnienie spadkowe złożył Z. G.. W dniu 1 grudnia 2015 roku Sąd Rejonowy dla Łodzi – Widzewa w Łodzi wydał postanowienie w sprawie o sygnaturze II Ns 308/15, którym stwierdził, iż spadek po B. G. (3) z domu K., zmarłej w dniu 4 listopada 2014 roku w Z., ostatnio zamieszkałej w Ł., na podstawie ustawy nabyli: syn Z. G. i córka L. G. po 1/2 (jednej drugiej) części każde z nich. Wyżej wskazane postanowienie uprawomocniło się w dniu 23 grudnia 2015 roku. W dniu 24 marca 2016 roku L. G. wypłaciła Z. G. kwotę 20.000,00 zł tytułem zachowku.

W dniu 21 kwietnia 2016 roku Z. G. złożył w tutejszym Sądzie powództwo przeciwko L. G. o zachówek. W toku tegoż postępowania L. G. wypłaciła bratu kwotę 4.600,00 zł. W dniu 18 października 2017 roku strony zawarły ugodę, na podstawie której L. G. wypłaciła Z. G. kwotę 500,00 zł tytułem reszty należnego zachowku.

Po śmierci B. G. (4), porządkowaniem jej mieszkania, w tym pozostawioną przez zmarłą dokumentacją zajmowała się wnioskodawczyni, która spakowała dokumenty zmarłej, bez zapoznania się z nimi, i zabrała je do swojego miejsca zamieszkania. Wnioskodawczyni po tym jak otrzymała odpis wniosku w sprawie o stwierdzenia nabycia spadku oraz następnie pozew w sprawie o zachówek, nie przeglądała dokumentów zmarłej B. G. (4), bowiem nie widziała takiej potrzeby. W 2017 roku po zawarciu ugody w sprawie o sygnaturze II C 286/16, wnioskodawczyni postanowiła uporządkować rzeczy po zmarłej matce, wówczas też w jej dokumentach odnalazła testament notarialny sporządzony przez B. G. (4). Wnioskodawczyni nigdy nie rozmawiała ze swoją matką o tym czy ta sporządziła testament.

Z. G. nie posiadał wiedzy, że B. G. (1) sporządziła testament.

Powyższe ustalenia faktyczne Sąd I instancji poczynił w oparciu o dowody wymienione powyżej, w tym w oparciu o zeznania wnioskodawczyni i uczestnika oraz dokumenty znajdujące się w

załączonych aktach postępowania toczącego się przed tutejszym Sądem Rejonowym dla Łodzi – Widzewa w Łodzi w sprawie o sygnaturze II Ns 308/15 i II C 286/16.

Zdaniem Sądu Rejonowego wniosek L. G. zmianę postanowienia o stwierdzeniu nabycia spadku po B. G. (1), wydanego przez Sąd Rejonowy dla Łodzi – Widzewa w Łodzi w dniu 1 grudnia 2015 roku, sygn. akt II Ns 308/15 nie zasługiwał na uwzględnienie. Podstawę prawną przedmiotowego wniosku stanowi przepis art. 679 kpc.

Sąd Rejonowy wskazał, że L. G. była uczestniczką postępowania toczącego się przed tutejszym Sądem pod sygnatura akt II Ns 308/15, w przedmiocie stwierdzenia nabycia spadku po zmarłej w dniu 4 listopada 2014 roku B. G. (1). Wnioskodawczyni zajmowała się również porządkowaniem rzeczy, w tym dokumentacji po zmarłej matce. Jak sama zeznała miała dostęp do dokumentów B. G. (4), ale w trakcie toczącego się postępowania o stwierdzenie nabycia spadku nie widziała potrzeby, konieczności zapoznania się z nimi, celem stwierdzenia czy zmarła nie pozostawiła testamentu, tym bardziej, iż jak sama zeznała nigdy nie rozmawiała ze spadkodawczynią o tym, czy został sporządzony testament. W opinii wnioskodawczyni potrzeba przejrzenia dokumentów zmarłej matki pojawiła się dopiero po zawarciu ugody w sprawie o sygnaturze II C 286/16. W ocenie Sądu zgromadzony w sprawie materiał dowodowy nie pozwala na uznanie, iż wnioskodawczyni spełniła wszystkie przesłanki warunkujące dopuszczalność zmiany prawomocnego postanowienia o stwierdzeniu nabycia spadku. Wnioskodawczyni mając bowiem obiektywną możliwość przejrzenia dokumentów zmarłej B. G. (4), mając do nich realny i obiektywny dostęp w 2015 roku, kiedy toczyło się postępowanie o stwierdzenie nabycia spadku po zmarłej, nie podjęła żadnych czynności celem ustalenia czy zmarła pozostawiła testament. Gdyby wnioskodawczyni podjęła czynności zmierzające do przejrzenia dokumentacji zmarłej, wówczas mogłaby powołać się w toku postępowania o stwierdzenie nabycia spadku na sporządzony w dniu 19 lipca 1991 roku testament notarialny B. G. (4). Wnioskodawczyni reprezentowana w toku niniejszego postępowania przez profesjonalnego pełnomocnika nie powołała żadnych okoliczności, wniosków dowodowych mających na celu wykazanie braku obiektywnej możliwości powołania się i złożenia testamentu notarialnego w toku postępowania o stwierdzenie nabycia spadku. Wskazać przy tym należy, że przepisy prawa przyjmują naturalne założenie, że strona postępowania przed sądem troszczy się należycie o swe interesy i ponosi konsekwencje lekkomyślności lub niedbalstwa, a postępowanie o uchylenie lub zmianę stwierdzenia nabycia spadku nie może być wykorzystywane jako środek do usunięcia skutków braku aktywności czy wręcz błędów uczestnika postępowania.

Restrykcyjny przepis art. 679 k.p.c., nakazuje badać czy strona miała obiektywną możliwość powołania się na fakty i dowody, które mają uzasadniać zmianę prawomocnego orzeczenia w przedmiocie stwierdzenia nabycia spadku, a co za tym idzie bez znaczenia jest subiektywne przekonanie strony o konieczności lub braku konieczności poszukiwania takich okoliczności. Tym samym fakt, iż spadkodawczyni zawarła z wnioskodawczynią w 2012 roku umowę darowizny udziału w spółdzielczym własnościowym prawie do lokalu, nie może przesądzać o tym, iż wnioskodawczyni nie miała potrzeby podjęcia czynności zmierzających do ustalenia czy poza umową darowizny, nie został sporządzony przez spadkodawczynię testament. Wnioskodawczyni na skutek swojego zaniedbania nie podjęła takowych czynności, czego konotacją jest oddalenie przedmiotowego wniosku.

O kosztach postępowania Sąd I Instancji orzekł na podstawie art. 520 kpc. W postępowaniu nieprocesowym zasadą jest, że każdy uczestnik ponosi koszty postępowania związane ze swym udziałem w sprawie (art. 520 § 1 k.p.c.). Mając na uwadze, że wniosek podlegał oddaleniu, Sąd ustalił, iż każdy z uczestników ponosi koszty postępowania związane ze swoim udziałem w sprawie. Tym samym Sąd oddalił wniosek wnioskodawczyni o zasądzenie od uczestnika kosztów postępowania w sprawie.

Apelację od powyższego postanowienia złożyła wnioskodawczyni, która zaskarżyła je w całości.

Zaskarżonemu postanowieniu zarzuciła naruszenie przepisów postępowania mogące mieć wpływ na treść rozstrzygnięcia, a to:

- art. 679 § 1 k.p.c. - poprzez jego błędne zastosowanie w niniejszej sprawie, wyrażające się w uznaniu przez Sąd I instancji, iż wnioskodawczyni nie dochowała terminu do złożenia wniosku o zmianę postanowienia spadkowego po zmarłej B. G. (1), do którego zachowania była zobowiązana jako strona uprzednio występująca w postępowaniu o

stwierdzenie nabycia spadku, w sytuacji kiedy początek biegu terminu do złożenia wniosku o zmianę postanowienia o stwierdzeniu nabycia spadku po zmarłej B. G. (1), winien być liczony od daty powzięcia przez nią informacji o okolicznościach faktycznych skutkujących koniecznością złożenia wniosku o zmianę postanowienia spadkowego, a nie począwszy od daty otwarcia spadku.

- art. 233 § 1 k.p.c. - polegające na dokonaniu dowolnej w miejsce swobodnej oceny materiału dowodowego w sprawie, w zakresie dowodu z przesłuchania wnioskodawczynie i uczestnika postępowania, na okoliczności zawarte w treści uprzednio składanych pism procesowych, wyrażającej się w uznaniu przez Sąd I instancji, iż wnioskodawczynie, mogła mieć uzasadnione okolicznościami przekonanie, o istnieniu ważnego testamentu notarialnego B. G. (4), co najmniej od 2015 r., w sytuacji kiedy, w ramach przeprowadzonego dowodu z przesłuchania stron, zarówno wnioskodawczynie, jak i uczestnik postępowania zgodnie zeznali, iż nie mieli oni tego rodzaju świadomości o istnieniu tego rodzaju dokumentu.

W oparciu o powyższe wniosła:

1. zmianę zaskarżonego postanowienia i uwzględnienie wniosku w całości,

ewentualnie o jego uchylenie i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd instancji.

2. zasądzenie od uczestnika postępowania, na rzecz wnioskodawczynie, zwrotu kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa adwokackiego według norm przepisanych.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Apelacja okazała się zasadna i skutkowałą uchyleniem zaskarżonego postanowienia.

Sąd Okręgowy podzielił ustalenia stanu faktycznego poczynione przez Sąd I instancji i przyjął je za własne czyniąc podstawą swojego rozstrzygnięcia. Zgodnie z dyspozycją art. 233 § 1 k.p.c., Sąd winien oceniać wiarygodność i moc dowodów według własnego przekonania jednak na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału.

Przywołany powyżej przepis statuuje zasadę swobodnej oceny dowodów, która stanowi jeden z przejawów niezawisłości sędziowskiej. Ocena dowodów polega na ich zbadaniu i podjęciu decyzji, czy została wykazana prawdziwość faktów, z których strony wywodzą skutki prawne. Celem sądu jest dokonanie określonych ustaleń faktycznych, pozytywnych bądź negatywnych i ostateczne ustalenie stanu faktycznego stanowiącego podstawę rozstrzygnięcia. Prawidłowo Sąd Rejonowy ustalił, że wnioskodawczynie podczas toczącego się postępowania o stwierdzenie nabycia spadku po jej matce B. G. (1) przed Sądem Rejonowym dla Łodzi – Widzewa w Łodzi w sprawie II Ns 308/15, nie wiedziała o sporządzeniu przez jej matkę testamentu notarialnego z dnia 19 lipca 1991r. Również takiej wiedzy nie posiadał uczestnik postępowania, z zeznań uczestnika wprost wynikało, że matka zapewniała go, że nie sporządziła testamentu. Prawidłowe są także ustalenia Sądu Rejonowego, że wnioskodawczynie o istnieniu testamentu sporządzonego przez matkę powzięła wiadomość dopiero po zakończeniu toczącej się sprawy przed Sądem Rejonowym dla Łodzi – Widzewa w Łodzi, sygn. akt II C 286/16 z powództwa jej brata Z. G. przeciwko niej o zachówek. Sprawa ta zakończyła się ugodą zawartą dnia 18 października 2017r. Wtedy to wnioskodawczynie zaczęła przeglądać rzeczy matki i znalazła testament w dokumentach matki. Wcześniej pomimo, iż spakowała rzeczy matki i zabrała je do swojego miejsca zamieszkania nie przeglądała ich. Wnioskodawczynie nigdy z matką nie rozmawiała o tym, czy sporządziła testament. Wnioskodawczynie gdy otrzymała odpis wniosku w sprawie o stwierdzenie nabycia spadku po matce nie przeglądała rzeczy matki, bowiem nie widziała takiej potrzeby.

Podniesiony przez apelującego zarzuty naruszenia art. 233 k.p.c. polegający na dokonaniu dowolnej w miejsce swobodnej oceny materiału dowodowego w sprawie, w zakresie dowodu z przesłuchania wnioskodawczynie i uczestnika postępowania, wyrażającej się w uznaniu przez Sąd I instancji, iż wnioskodawczynie, mogła mieć uzasadnione okolicznościami przekonanie, o istnieniu ważnego testamentu notarialnego B. G. (4), co najmniej od 2015 r., nie

zasługują na uwzględnienie. Wskazany zarzut nie dotyczy ustaleń faktycznych tylko oceny braku przesłanek z art. 679 §1 k.p.c., których zaistnienie prowadziłyby do skutecznej zmiany dokonanego uprzednio stwierdzenia nabycia spadku.

Sąd Rejonowy błędnie przyjął, że zgromadzony w sprawie materiał dowodowy nie pozwolił na uznanie, iż wnioskodawczyni spełniła wszystkie przesłanki warunkujące dopuszczalność zmiany prawomocnego postanowienia o stwierdzeniu nabycia spadku. Jest prawdą, że postępowanie unormowane w art. 679 k.p.c., chociaż autonomiczne, ma charakter "wznowieniowy". Zainteresowany, który był uczestnikiem postępowania o stwierdzenie nabycia spadku, winien wykazać – jak przy wznowieniu – szczególne przesłanki swego żądania, czyli podstawę, której nie mógł powołać w poprzednim postępowaniu oraz zachowanie rocznego terminu, który biegnie od chwili, w której uzyskał możliwość powołania się na nią. Wynikający z art. 670 k.p.c. obowiązek sądu badania z urzędu, kto jest spadkobiercą, w postępowaniu wszczętym na podstawie art. 679 k.p.c. istnieje w zakresie wyznaczonym przez dopuszczalną podstawę żądania zmiany prawomocnego postanowienia, a zmiana postanowienia spadkowego może opierać się tylko na takiej podstawie (post. SN z 21.12.2011 r., IV CSK 199/11, L.). Z art. 679 k.p.c. wynika jednoznacznie ścisłe powiązanie uprawnienia żądania zmiany postanowienia z podstawą, która nie mogła być powołana przez zainteresowanego w poprzednim postępowaniu, w którym brał udział. Strona wnosząca o zmianę postanowienia spadkowego powinna wykazać, że powołane przez nią fakty i dowody, które mają uzasadniać żądanie zmiany, pozostawały poza jej dostępem podczas poprzedniego postępowania, przy uwzględnieniu, że chodzi o obiektywną możliwość ich powołania (post. SN z 11.9.2014 r., III CSK 239/13, L.).

W niniejszej sprawie wniosek o zmianę postanowienia o stwierdzeniu nabycia spadku po B. G. (1) z dnia z 1 grudnia 2015r., oparty był na twierdzeniu wnioskodawczyni, że wnioskodawczyni o istnieniu testamentu sporządzonego przed notariuszem dnia 19.07.1991r. przez matkę, powzięła wiadomość dopiero po zakończeniu toczącej się sprawy przed Sądem Rejonowym dla Łodzi – Widzewa w Łodzi, sygn. akt II C 286/16 z powództwa jej brata Z. G. przeciwko niej o zachówek. Sprawa ta zakończyła się ugodą dnia 18 października 2017r. Wtedy to wnioskodawczyni zaczęła przeglądać rzeczy matki i znalazła testament w dokumentach matki. Zarówno wnioskodawczyni jak i jej brat nie wiedzieli w czasie toczącego się postępowania spadkowego po matce w sprawie sygn. akt II Ns 308/15, że matka sporządziła testament notarialny dnia 19.07. 1991r. Należy uznać, że tak określona przez wnioskodawczynię podstawa wniosku miała cechy nowości i powoływana jako „nowa” okoliczność faktyczna - odnalezienie testamentu notarialnego matki po zakończeniu sprawy o sygn. II C 286/16 o zachówek w październiku 2017r. stanowiła faktycznie okoliczność, której wnioskodawczyni nie mogła powołać w uprzednim postępowaniu spadkowym, bowiem nie posiadała wiedzy o testamencie sporządzonym przez matkę i okoliczność ta z całą pewnością nie była podnoszona przez strony w uprzednim postępowaniu spadkowym. Ponadto należy uznać, że wnioskodawczyni nie posiadała obiektywnej możliwości powołania tej okoliczności w uprzednio toczącym się postępowaniu, bowiem pomimo, iż posiadała rzeczy matki wśród których znajdował się testament, to nie posiadała wiedzy o istnieniu testamentu. Ponadto uczestnik również takiej wiedzy nie posiadał, a wręcz posiadał zapewnienie matki, że nie sporządziła testamentu. Ponadto okoliczność, że matka przed śmiercią w 2012r. dokonała na rzecz wnioskodawczyni darowizny w postaci udziału w spółdzielczym własnościowym prawie do lokalu, mogła wskazywać, że matka za życia rozdysonowała swój majątek. W świetle dokonanej darowizny na rzecz wnioskodawczyni i w świetle okoliczności, że matka nigdy wnioskodawczyni nie powiedziała, że pozostawiła testament, to wnioskodawczyni mogła być w uzasadnionym przekonaniu, że matka nie pozostawiła testamentu. Trudno wnioskodawczyni postawić zarzut bezczynności w poszukiwaniu testamentu matki, skoro nie wiedziała o jego istnieniu. Rację ma apelujący, że nieuprawnione było przyjęcie przez Sąd I instancji, iż wnioskodawczyni mogła mieć uzasadnione okolicznościami przekonanie o istnieniu testamentu notarialnego B. G. (4), co najmniej od 2015 r. Słusznie bowiem wnioskodawczyni podnosiła w apelacji, że z uwagi na brak wiedzy o istnieniu testamentu w uprzednio toczącym się postępowaniu, ciężko zakładać celowo złą wolę i rażące zaniedbanie wnioskodawczyni w sytuacji, kiedy to wnioskodawczyni miałyby zostać spadkobierczynią po swojej matce, a wcześniejsze okoliczności za życia matki jednoznacznie wskazywały na równy udział obydwójga rodzeństwa w majątku spadkowym.

Oparcie zatem wniosku o zmianę postanowienia spadkowego na podstawie nie znanej wnioskodawczyni i ujawnionej przez nią po postępowaniu spadkowym po matce, winno być uznane za skuteczne i prowadzić tym samym do

merytorycznego rozpoznania wniosku, czyli ustalenia przez Sąd spadkobierców na podstawie art. 670 k.p.c.. Tym samym Sąd Rejonowy naruszył art. 679 §1 k.p.c. oceniając, iż wnioskodawczyni nie spełniła przesłanki warunkującej dopuszczalność zmiany prawomocnego postanowienia o stwierdzeniu nabycia spadku. Ponadto należy stwierdzić, że wniosek o zmianę postanowienia został zgłoszony przez wnioskodawczynię przed upływem roku od dnia w którym taką możliwość uzyskała. Skoro wnioskodawczyni o testamencie dowiedziała się w październiku 2017r., a z przedmiotowym wnioskiem o zmianę postanowienia wystąpiła 31 stycznia 2018 r., to należy uznać, że przez wnioskodawczynię został zachowany termin o którym mowa w art. 679 k.p.c. Ponadto kognicja sądu spadku do działania z urzędu określona w art. 670 k.p.c., który ma zastosowanie także w postępowaniu wszczętym na podstawie art. 679 k.p.c., istnieje w zakresie wyznaczonym przez dopuszczalną podstawę żądania zmiany prawomocnego postanowienia, a zmiana postanowienia spadkowego może opierać się tylko na takiej podstawie. Skoro zostały spełnione przesłanki warunkujące dopuszczalność zmiany prawomocnego postanowienia o stwierdzeniu nabycia spadku, to Sąd Rejonowy winien merytorycznie rozpoznać wniosek o zmianę postanowienia o stwierdzeniu nabycia spadku i orzec stosownie do wyniku przeprowadzonego postępowania.

Analiza przedmiotowego rozstrzygnięcia wraz z przedłożonym uzasadnieniem nasuwa wniosek, że Sąd I instancji nie rozpoznał istoty sprawy w rozumieniu art. 386 § 4 k.p.c. w zw. z art. 13§2 k.p.c. z uwagi na to, iż Sąd wadliwie przyjął istnienie przesłanki niweczącej wniosek o zmianę postanowienia o stwierdzeniu nabycia spadku, bowiem Sąd uznał, że wnioskodawczyni nie wykazała podstawy, której nie mogła powołać w poprzednim postępowaniu.

W orzecznictwie przyjmuje się, że nierozpoznanie istoty sprawy w rozumieniu art. 386 § 4 k.p.c. oznacza zaniechanie zbadania materialnej podstawy żądania albo pominięcie merytorycznych zarzutów pozwanego.

Przyczyna zaniechania może wynikać z pasywności sądu bądź z błędnej oceny przesłanki niweczącej lub hamującej roszczenie. Błędna ocena w tym przedmiocie odnosi się przede wszystkim do sytuacji, gdy sąd pierwszej instancji nieprawidłowo przyjął istnienie przesłanki niweczącej lub hamującej roszczenie, co w konsekwencji doprowadziło do niezbadania materialnej podstawy żądania. Należy jednak podkreślić, że niewyczerpanie oferowanych przez stronę dowodów także może stanowić nierozpoznanie istoty sprawy, zwłaszcza jeżeli zmierzały one do wykazania przesłanki unicestwiającej roszczenie (postanowienie SN Izba Cywilna z dnia 24 listopada 2016 roku, II Cz 115/16, L.). Tak więc nierozpoznanie istoty sprawy ma miejsce wówczas, gdy sąd I instancji nie orzekł merytorycznie o żądaniu strony, zaniechał zbadania materialnej podstawy żądania albo pominął merytoryczne zarzuty pozwanego i w swoim rozstrzygnięciu w istocie nie odniósł się do tego co było przedmiotem sprawy. Oceny, czy sąd pierwszej instancji rozpoznał istotę sprawy, dokonuje się na podstawie analizy żądań stron i przepisów prawa materialnego stanowiących podstawę rozstrzygnięcia. Brak zbadania nie tylko faktycznej, ale także materialnej podstawy dochodzonego przez powoda roszczenia, w pełni racjonalizuje przedstawiony wyżej pogląd, wpisujący to uchybienie w zakres znaczeniowy dyspozycji art. 386 § 4 KPC (tak min. Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 16 czerwca 2011 r., I UK 15/11). Istota sprawy zostaje rozstrzygnięta, kiedy stosujący prawo sąd do prawidłowej i pełnej rekonstrukcji stanu faktycznego dokona jego subsumcji do miarodajnej normy prawa materialnego, a w następstwie tego dojdzie do jej konkretyzacji w sentencji wyroku. Dlatego też dwie podstawy rozstrzygnięcia: faktyczna i prawna powinny być spójne tworząc logiczną całość.

Zdaniem Sądu Okręgowego z taką sytuacją - to jest nierozpoznanie istoty sprawy - mamy do czynienia. Sąd Rejonowy nie orzekł merytorycznie o żądaniu strony, zaniechał zbadania materialnej podstawy żądania, bowiem nie ocenił czy testament na który powołuje się wnioskodawczyni jest ważny i czy wnioskodawczyni przeprowadziła skuteczny dowód, że spadek nabyła w całości lub w części inna osoba niż wskazana w prawomocnym postanowieniu o stwierdzeniu nabycia spadku zgodnie z rzeczywistym stanem prawnym (art. 679 § 3 k.p.c.). Dlatego też Sąd Rejonowy przy ponownym rozpoznaniu sprawy przeprowadzi stosowne postępowanie na powyższe okoliczności.

Nie rozpoznanie istoty sprawy przez Sąd Rejonowy musiało skutkować uchyleniem zaskarżonego postanowienia na podstawie art. 386 § 4 k.p.c. w zw. z art. 108 § 2 k.p.c. zważywszy na potrzebę rzeczywistego, a nie tylko formalnego zagwarantowania realizacji konstytucyjnej zasady dwuinstancyjności postępowania sądowego (art. 176 ust. 1 Konstytucji).